

Pris: 10 kop. silver.

Afskeds-ord

egnade

Björneborgs Högre Elementar-Skola

vid dess flyttning från Raumo

den 15 Junii 1854.

Raumo, 1854.

K. E. F. Wesander j:rs bokhandel.

(Kungsgatan.)

25

IV b 1
Kapel

AFSKEDS-ORD

egnade

Björneborgs Högre Elementar-Skola

vid dess flyttning från Raumo

den 15 Junii 1854.

Åbo, 1854,
tryckt hos J. C. Frenckell & Son.
K. E. F. Wesander års förlag.

Imprimatur. G. F. Aminoff.

Allt röres i en bana, märkt af *skiften*:
Båd' Ljus och Natt på fästets höga hvalf —
Hvad ljusst och gladt som timar under Solen
Samt Ödets mörka inslag deribland —
Och skuggors vexling i det rika Drama,
Som, kalladt Lif, igenom Tiden spelar —
Ja, minsta glädje eller sorg i hjertats,
Det undangömdas, dunkla, tysta kamrar.
Det största med det minsta *så* förvandlas:
Men hvarje skiftning *Hjertat* återbryter.
Så Hjertat har, likt året, sina tider —
Ej blott af Sol — som kläder det i blommor —
Men ock utaf — ett fruktbart fåre-regn,
Som svalkar det och tränger till dess rötter.
Som Lefnaden, har hjertat sina åldrar —
När det af ungdom och af sällhet klappar —
När det ej mer af hopp och lifslust sväller —
Och när dess rum af vemod fyllas opp.

Om vi oss ej på hjertats art bedra,
 Ett sådant skifte möter oss *i dag*;
 Då dagen kläds i skugga för vår syn —
 Och Hoppets sol blott genom tårar skimrar —
 Och molnet sänker sig och luften kännes
 Af vemod tung — och många hjertan klappa
 Af hopp ej blott; men nu bli sakta rörda
 Af *Saknans* vingslag — när hon flyger opp
 Och svingar sig, att kväda än ett *Minne*.

Två gånger Solen sett, i vida kretsar,
 Allt svänga sina banor omkring honom,
 Och ögat utaf Eld två kretslopp lyste
 (Oändligt mera dock Guds eget öga,
 Förutan hvilket allt vor' natt och chaos)
 Se'n Björneborg, vår grannstad, stod i lågor —
 Som den stått femti år förut också,
 På seklets middagshöjd, som i dess gryning —
 Och vida spordes sådan väldig Brand,
 Och hvad den slukade, kring haf och land.

Men Tiden börjat redan läka såret
 Och det bör värddas destomer af oss.
 Det var ett Skifte ock. Men nya hyddor

Re'n vext ur gruset, trefna som de gamla.
 Som förr man äflas nu — der branden stod.

Men hvad dig kärast var — Ditt Hopp, Din
 Blomma —

De ädlaste af Dina unga söner,
 De Unge, som ej kunde skickas än
 Så alltför långt från kära fadershuset,
 Att samla kunskap (denna ädla skatten,
 Den eld ej tära, mal ej skada kan) —
 Dem sände Du, o Björneborg, till oss —
 Till gamla, tysta, anspråkslösa grannen,
 Der Du var viss, att Lugnet skulle bo
 Och hägna med sin tystnad, med sin ro,
 De Ungas flit och Lärarenes mödor.
 Det var oss kärt. Och kära blefvo oss
 Snart — såsom egna — alla Dina söner.

Ej långt från — der tills nu Er Lärsal stått,
 På denna strand, vid denna ringa å,
 Der kyrkan, gränad, plats se'n sekler häfdar —
 Der fostrades — långt för vår tid också —

En ungdom upp till lärdom och till seder.
 De *Fransiskaner*, flitiga och grå,
 De bragte sitt *Collegium* till heder.
 Och orten hedras än i Dettas namn,
 Se'n dessa Bröder länge gått till hvila —
 I Stofts och Glömskas dubbelt mörka famn.

På samma rum, der under id och flit
 Och kunskapsskörd två år för Er förrunnit,
 Der suto — liksom J, af vilda lågor
 Från hemmen drifne — Ynglingar från Åbo,
 Och liksom J de skötte *Bokens yrke*,
 Der *Sanning* är den enda vinst som sökes.
 Men fjerdedelen af ett sekel tryckt
 På dessa ynglingar nu re'n sin stämpel.
 De stå som män i Stat och Tempel
 Och tjena båda med det kunskapsmått,
 Hvertill de grunden lagt på detta rum.
 Nu deras lockar glesnat eller grånat,
 De fordna rosor bleknat uppå kinden,
 Ej ögat brinner mer af ungdoms-glöd,
 Och månget hopp — så skönt för Er det hägrar
 Just nu — re'n mött hos dem en tidig död.

De mycket mistat; men ock något funnit:
Erfarenhet — så heter hvad de vunnit.

Men ibland Er tör mången tyst sig fråga:
 Hvad rör oss dessa fordna, bleka tider —
 De män vi alldrig sett — kanske ej känna?
 Så lyder svaret: *Lifvet* ter sig lika
 I hvarje tid. Den flydda lär oss mycket.
 Så, uti hvarje tid, *det äldre slägtet*
 Ej eger mer det yngres varma blod,
 Ej samma eld och friska lefnadsmod.
 Men deremot bevarar det för Eder
 (Till Edert gagn och att Er sällhet må
 Bli Eder mindre dyrköpt) denna *lärdom*,
 Dess kostliga eröfring utaf lifvet.
 Och det vill lemna, lefvande, i arf
 Åt Eder, hvad det sjelft så dyrt förvärfvat.
 Men Eder åtgärd fordras dock dertill:
 Det kräfs, att Ni detsamma kraftigt vill,
 Då Gud förlänar ock sin Nåd till verket.

Erfarenhetens allförmådda gåfva,
 Den perla, som ock annars *Vishet* kallas,

Blir kanske annars länge gömd för Er —
 Måhända sent af Eder sökt och funnen:
 Ty *Lifvet* sjelft är — Musslan som den gömmer
 Och väl förvarar som den största skatt.

Och *Skolan* är blott *Lifvets* sköna *Förgård* —
 Der Ungdomen använder nyttigt tiden,
 Tills *krifterna* för *lifvets allvar* vexas;
 Se'n de i skolans bardalekar stärkts —
 Den tid i endrägt böra kropp och själ
 För mannavärfven danas skönt och väl.

Du friska krans af *tidens* kära Ungdom!
 Nu står Du, i Din tur, på helgadt rum,
 I *lifvets* sköna, alltför korta vår.
 Riklockig, rosenkindad, syns din skara —
 Omfläktad utaf *Oskulds* hvita Fana —
 Med nytänd eld och glöd i hvarje blick.
 Er tanke, lik Columbi, famnar verldar,
 Går glad och fri hvar dag på någon upptäckt,
 Besöker ofta än de sällas öar —
 Och *Ungdom* nämns: Ert fel, Er dygd, Er stolthet.
 Er sälla brist är endast: mera ålder

Än denna dag Er ger — det hjälps med åren —
 Om Gud dem skänker åt Ert rika hopp.

Dock hafven J, tills *egen vishet* hemtats
 Ur *lifvets* strider, som ett vunnet pris
 (Och med Guds hjälp eröfras det med tiden),
 J hafven *Vise* uti Eder krets,
 Som endast egnat sig att Eder gagna
 Med *nyttig lärdom* och ett *skönt exempel*.
 Som fäder, äldre bröder, de Er älska;
 De ge i sanning städs sitt lif för Er:
 Ty endast för Er vinning lefva de
 Och bjuda Er Erfarenhetens frukt,
 Befriad från det hårda, bittra skalet,
 Som de fått smaka sjelfve i sin tid —
 Nu blott den sköna, ljufva, rena *kärnan*.
 Och Desse *Vise* i Er egen krets,
 Det äro *Edre gode Lärare*:
 J hafven *dem*. Mån J dem troget höra!
 Då fån J *Visheten* för bästa pris.
 Ja, trefaldt säll, den *ung* kan kallas *Vis!*

Så flyta skall Er ungdoms lugna bölja
 Emellan stränder, dem blott blommor hölja,

Tills Hafvet möter med sin vida spegel,
 Med djupet under, Himlens pell uppå.
 Der fån J sköta Edra egna segel —
 Och det bär lustigt öfver böljor blå,
 Dem vådrens friska ande blåser på.
 Och Gud — men ej Er svaga hand — styr färden,
 Emellan skären, i den lugna fjärden —
 Der vinkande på strand en *hydda* står.

Vi följt Er unge vänner, långt på vägen —
 Med tankens synrör och vår kärleks blickar:
 Vi sett i hoppet, om ock sent, Er vinna,
 J mon af Edra mödor, Edra strider,
 En lycklig, stilla, fridbeskuggad hamn.

Men än ett ord, J unge käre vänner!
 Det är så godt som allt Australias guld;
 (Fast Tiden hviskar annat i Ert öra,
 Som den *bedragne* mände hellre höra)
 Det är ett *gyllne ord*, som *evigt* står:
 Blott *Flit* och *Lydnad* ger Er verklig heder —
 Och prydnad fån J blott af rena seder.

Ert tålmod får dock ej längre pröfvas:
 Till *Hemmet* vänds Ert hjerta, själ och blick.
 Magret har ej den kraft, som kärlek fick,
 Af himlen nedlagd, i sitt ljuftva väsen.
 Till hemmet dragas vi mest ljuft och mäktigt:
 Vi borde dragas så till Gud också.
 J gån till *Hemmet* nu. — Se'n ut i *verlden*: —
 Der möta vägar fler', med skiljda mål;
 Så skiljda som det *Goda* och det *Onda*.
 Enhvar af Er — när skiljo-vägen kommer —
 Vi önska hjertligt: det *förstånd*, den *kraft*,
 Som *Herkules* den unge lyckligt egde
 I hjeltesagans sköna forntids-dag;
 Men ännu mer: *Religionens* säkra ledning,
 Som för till *enkel lydnad under Kristus*,
 Der endast Tro och intet Tvifvel är —
 Der smala stigen rakt till målet bär.

Hvart steg på Eder *framtids* sträckta bana —
 Så vi med *kärlek* och med *fruktan* spana.
 En hvar af Er har blifvit oss så kär.
 Och därför, våre unge, käre vänner,
 Bereden oss ej nånsin *annan* sorg,

Än den som trycker oss i denna stund,
När vi med *saknad* måste från Er skiljas:
Så slits med smärta väl ett kärt förbund;
Men *minnet* lefver kärt i våra hjertan!

Farväl! det gamla Raumo helsar Er —
Och städs till Gud — för *Eder lycka* — ber.

